

Kâğıt Ay

Yavuz DEMİRKIRAN

Kâğıt Ay

Yavuz DEMİRKİRAN

Amelia gece gökyüzünü her şeyden çok severdi. Her akşam burnunu pencereye yapıştırır, gözleri uykuyla ağırlaşana kadar yıldızları sayardı. Odası gezegen ve kuyruklu yıldız çizimleriyle doluydu. Ama en güzeli, kendi kâğıt ayını yapmış olmasıydı. Yatağının üstünde asılıydı; solgun ve yuvarlak, üzerinde kendi çizdiği gri kraterlerle.

Kâğıt ay Amelia'nın en sevdiği eseriydi. Onu sert krem rengi kâğıttan kesmiş, kenarlarını özenle kıvrımış ve küçük bir pirinç halkayla ince gümüş bir ipe asmıştı. Gündüzleri basit bir el işi gibi görünüyordu. Ama geceleri, oda karanlık olduğunda, Amelia onun gerçek olduğunu ve parladığını hayal etmeyi severdi.

Açık bir salı gecesi büyümlü bir şey oldu. Amelia odasını dolduran yumuşak altın bir ışıkla uyandı. Doğrulup oturdu ve soluęu kesildi. Kâğıt ay parlıyordu! Pırıldıyor ve ışıldıyor, tavana küçük ışınlar gönderiyordu. Amelia gözlerini ovuşturdu ama parıltı geçmedi. Ay sıcak ve canlı görünüyordu, karanlıkta küçük bir fener gibi.

Ama hepsi bu değildi. Ayın yüzeyinde garip mavi-beyaz çizgiler belirmeye başladı. Amelia'nın tanımadığı şekillere ve desenlere dönüşerek birleşiyorlardı. "Takımyıldızlar!" diye fısıldadı. Yataktan fırlayıp defterini kaptı. Desenler astronomi kitaplarında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Eski ve gizemli görünüyorlardı ve bir yeri işaret ediyor gibiydiler.

Amelia parlayan takımyıldızları dikkatle inceledi. Biri küçük bir kepçeye, bir diğeri balığa, üçüncüsü ise kıvrılan bir nehre benziyordu. Her birini defterine kopyaladı, kalemı sayfada uçuyordu. Kâğıt aydaki çizgiler yavaşça yer değiştiriyordu, sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyorlardı. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sesli düşündü.

Desenler koridoru işaret ediyor gibiydi. Amelia odasından parmak uçlarında çıktı, artık duvar boyunca dans eden soluk mavi parıltıyı takip etti. Işık onu koridorun sonuna götürdü; orada dar bir kapı kapalı duruyordu. Bu tavan arası kapısıydı—hiç keşfetmediği bir yer. Kalbi hızlı çarpıyordu ama kendini cesur hissetti. Kolu çevirdi ve çekti.

Amelia tırmanırken tavan arası merdivenleri gıcırdadı. Küçük bir pencereden süzülen ay ışığında toz zerreleri uçuşuyordu. Her yerde kutular ve sandıklar yığılıydı, eski mobilyalar çarşaflarla örtülüydü. Mavi takımyıldızlar hâlâ zihninde ışıldıyordu. Neyi işaret ettiklerini bulması gerektiğini biliyordu. Burada onu önemli bir şey bekliyordu.

Amelia defterindeki parlayan desenleri takip etti. Desenler onu tozlu bir kitap yığınının yanından geçirip eski sandıklarla dolu bir köşeye götürdü. Sandıklardan birinin pirinç mandalı loş ıřıkta parlıyordu. Diz çöktü ve açmayı denedi ama kilitliydi. Etrafına bakındı ve yakındaki rafta küçük bir anahtar gördü. Tam da uydu!

Sandığın içinde Amelia yıpranmış deri bir defter buldu. Kapağı çatlamış, sayfaları yaştan sararmıştı. İlk sayfada, özenli bir el yazısıyla şunları okudu: "Astronomi Defterim—Walter Jones." Büyükbaba Walter! Defteri göğsüne bastırdı. Kâğıt ayındaki takımyıldızlar, sayfalarında çizili olanlarla aynıydı. Hazine buydu!

Amelia sayfaları dikkatle çevirdi. Yıldız eskizleri, gece gökyüzü haritaları ve hiç görmediği takımyıldızlar hakkında notlar vardı. Bazı sayfalarda tam bu tavan arası penceresinden yıldızları izlemekle ilgili küçük hikâyeler vardı. Gizli bir dünya keşfediyormuş gibi hissediyordu. Kâğıt ay onu harika bir şeye yönlendirmişti—büyükbabasının geçmişinden bir parçaya.

Tam o sırada merdivende ayak sesleri duydu. Büyükbaba Walter, orman yeşili hırkası ve şaşkın bir gülümsemeyle göründü. "Amelia? Burada ne yapıyorsun?" diye nazıkçe sordu. Amelia ona defteri gösterdi. Mavi gözleri sevinçle kırıştı. "Eski astronomi defterim! Sonsuza dek kayboldu sanmıştım. Nerede buldun?"

Amelia her şeyi anlattı—parlayan kâğıt ayı, garip takımyıldızları ve onları tavan arasına nasıl yönlendirdiklerini. Büyükbaba Walter gözleri fal taşı gibi açılmış dinledi. "Senin şu ayın özel," dedi. "Bana burada yıldızları haritalandırarak geçirdiğim geceleri hatırlattı. Yıllardır o günleri düşünmemiştim. Gerçek bir hazine bulmuşsun, Amelia."

Büyükbaba Walter eski bir sandığın üzerinde yanına oturdu. Defteri açtı ve tanıdık bir desenin olduğu sayfayı gösterdi. "Görüyor musun? Ben buna Kâğıt Ay takımyıldızı diyordum. Tıpkı seninki gibi ilk kâğıt ayımı yaptığım gece çizmiştim." Amelia'nın gözleri parladı. "Yani ay bana senin takımyıldızlarını mı gösteriyordu!" Aynı anda hem gururlu hem mutlu hissetti.

Birlikte defteri alt kata taşıdılar. Amelia'nın odasında kâğıt ay hâlâ yumuşakça parlıyor, takımyıldızları pırıldıyordu. Büyükbaba Walter gülümsedi. "Hayal gücün seni eski defterime götürdü," dedi. "Bu özel bir sihir türü." Amelia ona sıkıca sarıldı. Bu geceyi asla unutmayacağını biliyordu. Kâğıt ay onları birbirine yaklaştırmıştı.

Ertesi sabah Amelia defteri duvarına, kâğıt ayın yanına astı. İçindeki tüm takımyıldızları öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Büyükbaba Walter ona, tıpkı gençliğinde yaptığı gibi yıldızları nasıl haritalandıracağını öğretmeye söz verdi. Amelia aralıklı dişleriyle gülümsedi. Odası ona harikalarla ve keşiflerle dolu geldi.

O geceden sonra Amelia hayal gücünün gerçek hazinelere yol açabileceğini biliyordu. Kâğıt ay her akşam parlıyor ve bazen yeni takımyıldızlar belirliyordu—Büyükbaba Walter'la paylaştığı maceranın hatırlatıcıları. Merak ve cesaretin gizli harikalara kapılar açabileceğini öğrendi. Ve defterini her zaman yanında tuttu, bir sonraki keşfe hazır.